

ΟΙ ΟΠΤΙΣΤΕΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κωνσταντίνος-Αναστάσιος Γούδας
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ-ΓΛΩΣΣΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ |
ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ | ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΥΛΙΚΟΥ: Βασιλική Δελημήτσου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ατελιέ εκδόσεων
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ατελιέ εκδόσεων

Έκδοση: Αθήνα, Φεβρουάριος 2026

ISBN: 978-960-468-436-6

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΑΣ
ΣΤΑ SOCIAL MEDIA

© Copyright ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΙΧΑΛΗ ΣΙΔΕΡΗ

Ανδρέα Μεταξά 28 και Θεμιστοκλέους, Εξάρχεια, 106 81 Αθήνα Τηλ.: 210 3301161-2-3
e-mail: info@siderisbooks.gr • www.siderisbooks.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή του έργου ή μέρους αυτού χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη. Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά. Οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική.

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΝ

Εικονογραφημένα Παραμύθια • Κόμικς • Παιδική και Εφηβική Λογοτεχνία

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Μυθιστόρημα • Ποίηση • Θέατρο • Δοκίμιο

ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ & ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ

Εκπαιδευτικά • Σχολικά Βοηθήματα • Ιταλικά Εκπαιδευτικά

• Δίγλωσσα Λεξικά • Δίγλωσσοι Διάλογοι

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ / ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ / ΙΣΤΟΡΙΚΑ / ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΎΛΗΣ

Εκδίδουμε έργα για παιδιά και ενηλίκους.

Προβάλλονται και προωθούνται στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Διαβάζουμε Έλληνες συγγραφείς. Στηρίζουμε το ελληνικό βιβλίο.

www.siderisbooks.gr

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ-ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΓΟΥΔΑΣ

ΟΙ ΟΠΤΙΣΤΕΣ

 εκδόσεις
**Μιχαήλ
Σιδερά**

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο Ορέστης Γεωργόπουλος ήταν ανέκαθεν ένα συνηθισμένο παιδί. Είχε μια μητέρα, έναν πατέρα, έναν αδερφό και μια αδερφή, φίλους λίγους, αλλά καλούς, έναν υγιή νου, μια καλή καρδιά, αλλά και μια εγωιστική τάση. Ενώ ένα μέρος του Ορέστη πάντα ήθελε να ξεχωρίσει από το «μέσο», ένα άλλο μέρος του δεν είχε πρόβλημα. Ήθελε να είναι ένας απλός άνθρωπος. Και ήταν. Όσπου μια μέρα, στα δεκαεννιά του, έπαψε να είναι άνθρωπος.

Ή, για την ακρίβεια, δεν ήταν ποτέ. Αυτό, όμως, κανείς δεν το ήξερε. Ούτε ο ίδιος, ούτε οι φίλοι του, ούτε καν οι γονείς του. Τότε, όμως, αν δεν ήταν άνθρωπος –ή, τουλάχιστον, εντελώς άνθρωπος–, τι ήταν;

Ήταν κάτι που όσοι πιστεύουν σε ανώτερες δυνάμεις θα το αποκαλούσαν μαγικό ον, όσοι ψάχνουν λογική σε όλα θα το αποκαλούσαν εξωγήινο και όσοι ζουν με τον φόβο θα το αποκαλούσαν τέρας. Τι ήταν, λοιπόν, απ' όλα αυτά ο Ορέστης; Ή μήπως δεν υπάρχει σωστή απάντηση;

Ας τα πάρουμε, όμως, όλα από την αρχή. Όλα ξεκίνησαν μια συνηθισμένη μέρα. Ή, πιο σωστά, μια μέρα που ήταν συνηθισμένη, μέχρι που έγινε ένα ατύχημα. Εκείνο το απόγευμα, λοιπόν, ο Ορέστης ξύπνησε σε ένα νοσοκομείο, με μια νοσοκόμα πάνω από το κεφάλι του. Και, όπως κάθε συνηθισμένος άνθρωπος, το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να κοιτάξει γύρω του με απορία.

«Πού είμαι;» φώναξε αλαφιασμένος.

«Ηρεμήστε!» προσπάθησε να τον καθησυχάσει η νοσοκόμα. «Μπορείτε να μου πείτε το όνομά σας;»

«Ορέστης... Ορέστης Γεωργόπουλος. Γιατί; Τι συνέβη;»

«Είχατε ένα τροχαίο στην Κηφισίας.»

«Τι;»

«Μην ανησυχείτε! Δεν τραυματιστήκατε άσχημα! Έχετε μόνο δυο πληγές στο πρόσωπο, οι οποίες μόλις που φαίνονται.»

Η είδηση αυτή, όσο καθησυχαστική κι αν ήταν, τρώμαξε τον Ορέστη. Έγειρε προς το κομοδίνο δίπλα από το κρεβάτι και άνοιξε το συρτάρι.

«Τι κάνετε;» ρώτησε η νοσοκόμα.

«Ψάχνω... αυτό!» είπε ο Ορέστης βγάζοντας έναν καθρέφτη χειρός.

«Ακούστε... Πρέπει να καταλάβετε ότι οι πληγές δείχνουν χειρότερα απ' ό,τι είναι, λόγω των ραμμάτων. Σε λίγες εβδομάδες, δε θα φαίνονται καν.»

«Κάτι τέτοιο θα λέγατε και στον Χάρβεϊ Ντεντ¹! Χωρίς παρεξήγηση!»

1. Χαρακτήρας που εμφανίζεται στον κόσμο της DC –και συγκεκριμένα, στα κόμικς του Μπάτμαν– και ο οποίος ήταν γνωστός για την παραμόρφωση που υπέστη.

Μόλις ο Ορέστης κοιτάχτηκε στον καθρέφτη, δεν είδε καμία συγκλονιστική αλλαγή στο ανοιχτόχρωμο πρόσωπό του, με τα μαύρα μαλλιά και τα μελιά μάτια, πέρα από δύο μικρές, ευθυγραμμισμένες γρατζουνιές, μία πάνω από το αριστερό φρύδι και άλλη μία ακριβώς κάτω από το αριστερό μάτι.

Αλλά τότε, κάτι πέρασε από το μυαλό του. Θυμήθηκε πώς ξεκίνησε η μέρα. Θυμήθηκε ότι οδηγούσε. Αλλά δεν ήταν μόνος. Υπήρχε και κάποιος άλλος στο αμάξι...

Όμως, καθώς άρχισε να θυμάται τι είχε συμβεί, ακούσια έκλεισε τα μάτια και, όταν τα ξανάνοιξε, είδε στον καθρέφτη ότι οι ίριδες των ματιών του είχαν γίνει κόκκινες και λαμπερές. Από έκπληξη και τρόμο, φώναξε και πέταξε τον καθρέφτη στα πόδια του, στον πάτο του κρεβατιού.

«Τι έγινε;» ρώτησε η νοσοκόμα ανήσυχη.

«Τι έγινε;» επανέλαβε φωνάζοντας έκπληκτος ο Ορέστης. «Τα μάτια μου! Είναι κατακόκκινα σαν το αίμα! Δεν τα βλέπετε;»

«Μια χαρά μού φαίνονται εμένα! Δε βλέπω κάτι τέτοιο».

«Τι εννοείτε;» ρώτησε απορημένος και τρομαγμένος ο Ορέστης, ενώ κοίταξε την αντανάκλασή του στο παράθυρο δίπλα του, στο τζάμι του οποίου έλαμπαν τα κόκκινα μάτια του. «Δε βλέπετε ότι...»

Προτού, όμως, ολοκληρώσει την πρότασή του, με ένα ακόμα κλείσιμο των βλεφάρων, τα μάτια του απέκτησαν ξανά το μελί τους χρώμα.

Εκείνη τη στιγμή, μόνο μια ερώτηση κυριάρχησε στο μυαλό του.

Τι συμβαίνει;

ΜΕΡΟΣ 1^ο

ΟΡΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Μια εβδομάδα αργότερα, ο Ορέστης είχε πάρει πλέον εξιτήριο από το νοσοκομείο και, με δυο ράμματα, ένα σε κάθε πληγή, άρχισε να πηγαίνει κανονικά στο ΙΕΚ, όπου σπούδαζε σεναριογραφία. Ωστόσο, αυτή η παραίσθηση με τα κόκκινα μάτια τον επισκεπτόταν συχνά και, κάποιες φορές, συνοδευόταν και με άλλες: τερατώδη στόματα, σκυλιά που λάμπουν, φλόγες που τυλίγουν ανθρώπους και άλλες παραισθήσεις, η μία πιο ενοχλητική και πιο τρομακτική από την άλλη. Και το χειρότερο ήταν ότι αυτό γινόταν όλο και περισσότερο. Και σαν να μην έφτανε αυτό, κάθε βράδυ έβλεπε εφιάλτες, που τον έκαναν να πετάγεται μέσα στη νύχτα και να ελέγχει εάν το αριστερό του μάτι βρισκόταν ακόμη στη θέση του.

Αλλά ο Ορέστης ήξερε ότι δεν πρέπει να τα παρατάει ποτέ κανείς, όσο δύσκολα και να είναι τα πράγματα· κι έτσι, αποφάσισε να συνεχίσει τη ζωή του. Εκείνο το πρωί, λοιπόν, πήγε στη σχολή, για πρώτη φορά μετά το ατύχημα. Εκεί, στο προαύλιο του ΙΕΚ, συνάντησε τον κολλητό του, τον Χαράλαμπο Χατζησταμάτη, τον οποίο οι φίλοι αποκαλούσαν Μπάμπη. Τον Μπάμπη ο Ορέστης, παρόλο που τον συνάντησε πρόσφατα στο ΙΕΚ, τον ήξερε από το Δημοτικό, όταν έμεινε ακόμη στην Πάτρα. Στην έκτη τάξη του Δημοτικού, ο Ορέστης μετακόμισε με την οικογένειά του στην Αθήνα, ενώ ο Μπάμπης έμεινε στην Αχαΐα. Από τότε, πέρασαν πολλά χρόνια· αλλά, όταν τον ξανασυνάντησε ο Ορέστης, ο Μπάμπης δεν είχε αλλάξει καθόλου ως χαρακτήρας. Ήταν το ίδιο χαμογελαστό παιδί, που δεν έπαιρνε τίποτα στα σοβαρά.

«Επ, καλημέρα!» είπε ο Μπάμπης στον φίλο του. «Πώς πάει;»

«Καλά... Καλά...» απάντησε ο Ορέστης, προσπαθώντας να ακουστεί χαλαρός.

«Λέγαμε με τα παιδιά να πάμε σε κάνα μπαρ το βράδυ. Τι λες;»

«Δεν ξέρω, ρε Μπάμπη. Δεν είμαι σε τόσο καλή διάθεση».

«Κοίτα, Ορέστη! Ίσως να μην πρέπει να το πω, αλλά... Ξέρω τι περνάς! Είσαι σε μια πολύ... μπερδεμένη κατάσταση. Ωστόσο, δεν κάνεις καλό στον εαυτό σου με το να μη βγαίνεις έξω».

«Μπάμπη, δεν έχεις ιδέα τι περνάω! Είμαι καλύτερα σπίτι μου, αυτή την περίοδο».

«Και αυτή η περίοδος είναι τα... επόμενα πενήντα χρόνια;»

«Είναι ανάγκη να μου κάνεις ψυχολογικό πόλεμο τώρα;»

«Εντάξει, συγγνώμη! Αλλά ανησυχώ για σένα... Εγώ μπορώ να βρω κι άλλη παρέα. Εσύ, όμως; Μέχρι πότε θα μαραζώνεις σε μια γκαρσονιέρα;»

«Έχεις δίκιο, ρε Μπάμπη» είπε μ' έναν αναστεναγμό ο Ορέστης. «Πρέπει να βγω έξω, αλλά δεν ξέρω κατά πόσο είμαι ψυχικά έτοιμος γι' αυτό».

Εκείνη τη στιγμή, το βλέμμα του έπεσε σε τέσσερις συμφοιτητές του, τη Φαίδρα και τους φίλους της –ένα κορίτσι και δύο αγόρια–, των οποίων τα μάτια ήταν γαλανά. «Μπάμπη, να σε ρωτήσω... Η Φαίδρα και οι άλλοι έκαναν εγγείριση στα μάτια;» Θυμόταν πως τα μάτια τους είχαν διαφορετικό χρώμα.

«Ναι... Έσκασαν μύτη την περασμένη Δευτέρα με γαλανά μάτια. Η “Άρια” φυλή με το χρώμα της καθαρότητας...» απάντησε ειρωνικά.

«Το χρώμα το άλλαξαν οικειοθελώς, δηλαδή;» ρώτησε ο Ορέστης, σκεπτόμενος το πρόβλημα που είχε με τα δικά του μάτια.

«Δε νομίζω να τους το έκαναν με το ζόρι» απάντησε ανάλαφρα ο Μπάμπης, απορώντας με τον φίλο του.

«Τυχεροί...» μονολόγησε ο Ορέστης, τη στιγμή που το χρώμα των ματιών τους άλλαξε και έγινε ακόμα πιο ανοιχτόχρωμο. Για την ακρίβεια, έτεινε πια προς το άσπρο –μια κάπως απωθητική απόχρωση του άσπρου.

Γιατί κάποιος να μειώσει την ελκυστικότητα των ματιών του; σκέφτηκε ο Ορέστης, όταν η Εμμανουέλα, η δεύτερη κοπέλα από την παρέα της Φαίδρας, πρόσεξε κάποιον να την παρακολουθεί και γύρισε να βεβαιωθεί. Ο Ορέστης ανοιγόκλεισε τα μάτια και, ύστερα, πρόσεξε ότι πλέον τα δικά τους είχαν αποκτήσει ξανά το γαλανό τους χρώμα. Ήταν πλέον σίγουρος ότι τα άσπρα μάτια δεν ήταν παρά μόνο μία από τις πολλές παραισθήσεις που είχε μετά το ατύχημα και απέστρεψε το βλέμμα.

Το κουδούνι χτύπησε και οι σπουδαστές μπήκαν στις αίθουσές τους.

Κατά τη διάρκεια του μαθήματος, ο Ορέστης είχε αποφασίσει να μη ξανακοιτάξει προς την παρέα της Φαίδρας. Έτσι κι αλλιώς, το βλέμμα του μαγνητιζόταν από μια άλλη θέση, που έμενε κενή πίσω του. Εκεί κάποτε καθόταν η Αγαθή Πετροβίτη.

Η Αγαθή ήταν μαζί του στο αμάξι, όταν έγινε το ατύχημα. Όμως, σε αντίθεση με τον Ορέστη, εκείνη δεν είχε γλυτώσει με δυο γρατζουνιές και ένα σερ παραισθήσεων. Είχε τραυματιστεί άσχημα και, πλέον, βρισκόταν σε κώμα. Η σκέψη ότι οδηγούσε ο ίδιος τον βασάνιζε, παρόλο που η αστυνομία τον είχε διαβεβαιώσει πως δεν έφταιγε. Ίσως να τον βασάνιζε περισσότερο και από τις παραισθήσεις, οι οποίες του προκαλούσαν τρόμο, ανασφάλεια και αβεβαιότητα.

Στο διάλειμμα του μαθήματος, ο Ορέστης πήγε αναστατωμένος στην τουαλέτα. Έπλυνε το πρόσωπό του στον νιπτήρα και κοίταξε τον εαυτό του στον καθρέφτη. Τότε, είδε ξανά τα μάτια· τα κόκκινα μάτια που έδειχναν

κολλημένα πάνω στα αληθινά του μάτια. *Τι θα κάνω;*

Η πόρτα του μπάνιου άνοιξε και μέσα μπήκε ο Μπάμπης, ανήσυχος για την κατάσταση του φίλου του. «Όλα καλά;»

«Ναι, ναι» απάντησε βιαστικά ο Ορέστης, μη θέλοντας να το συζητήσει μαζί του.

«Ορέστη, μην παριστάνεις ότι δε συμβαίνει τίποτα. Τις τελευταίες μέρες είσαι... κάπως!»

«Από το ατύχημα παίζει να είναι».

«Εντάξει, αλλά... είσαι σίγουρος; Ξέρεις, έχω αυτή την αίσθηση ότι μου λες ψέματα, για να τελειώσεις τη συζήτηση. Θέλω να ξέρεις ότι δε χρειάζεται να κρύβεις από μένα πράγματα. Δε μου αρέσει που σε βλέπω έτσι...»

Ο Ορέστης, στο μεταξύ, είχε στρέψει το βλέμμα στον καθρέφτη, κοιτάζοντας το δικό του είδωλο και αυτό του φίλου του. Τα κόκκινα μάτια δεν είχαν φύγει. Αλλά στον Μπάμπη δεν παρατήρησε καμία αλλαγή. Καμία παραίσθηση. Αυτό του φάνηκε περίεργο, γιατί ο Ορέστης έβλεπε διάφορα και σε άλλους ανθρώπους –τα μάτια της Φαίδρας και της παρέας της, για παράδειγμα. Αλλά ο Μπάμπης παρέμενε ίδιος και απaráλλακτος, με τα μακριά, μαύρα μαλλιά και τον σκούφο, με τα σκουρόχρωμα μάτια και τα γένια τριών ημερών, με τα φαρδιά τζιν ρούχα και το ελαφρύ καμπούριασμα στη στάση του.

«Ορέστη, με ακούς;» ρώτησε ο Μπάμπης, έχοντας παρατηρήσει ότι ο φίλος του συνέχιζε να κοιτάζει τον καθρέφτη αφηρημένος.

«Σε ακούω! Σε ακούω!» απάντησε ο Ορέστης, στρέφοντας το βλέμμα του στον Μπάμπη, και πήρε μια βαθιά ανάσα. «Αυτό που χρειάζομαι είναι ξεκούραση. Λέω να την κοπανήσω για σήμερα».

«Σοβαρά; Τόσο νωρίς θα φύγεις;»

«Είπε ο γάιδαρος τον πετεινό κεφάλια!» απάντησε ο Ορέστης, αναλογιζόμενος όλες τις περιπτώσεις που είχε κάνει ο Μπάμπης κοπάνα από το ΙΕΚ.

«Απλώς ξαφνιάζομαι... Δεν έχεις φύγει ποτέ πριν το τέλος των μαθημάτων».

«Για όλα υπάρχει η πρώτη φορά!» απάντησε ο Ορέστης, αλλά πριν προλάβει να αποχωρήσει, η πόρτα άνοιξε και μπήκε ο Θάνος Ραδάλης.

«Ω, γεια σου, Θάνο!» είπε ξαφνιασμένος ο Μπάμπης. «Δε σε είδα το πρωί».

«Ναι, δεν είχα έρθει... Ήμουν στο νοσοκομείο» αποκρίθηκε εκείνος, ανοίγοντας τη βρύση, για να πλύνει τα χέρια του. Τα μαύρα μαλλιά του γυάλισαν.

«Γιατί; Τι έγινε;» ρώτησε ανήσυχος ο Μπάμπης.

«Είχα πάει επισκεπτήριο στην Αγαθή».

«Στην Αγαθή, ε;» μονολόγησε ο Ορέστης, σκεπτόμενος την άτυχη κοπέλα. Χαμήλωσε τα μάτια του, που είχαν επανέλθει πια στο φυσιολογικό τους.

«Και πώς είναι;» ρώτησε ο Μπάμπης.

«Καλύτερα! Οι πιθανότητες να ζήσει είναι εξήντα τοις εκατό! Είναι θαύμα, λένε οι γιατροί».

«Εξήντα τοις εκατό, ε; Δηλαδή κάτι καλύτερο από κορόνα-γράμματα» απάντησε ο Ορέστης, συνειδητοποιώντας ότι υπήρχε, πράγματι, ενδεχόμενο να πεθάνει.

Ο Θάνος φάνηκε πως αντιλήφθηκε την ταραχή του, γιατί, μόλις έπλυνε τα χέρια του και τράβηξε χαρτί από το μηχάνημα δίπλα του για να τα σκουπίσει, είπε: «Κοίτα, Ορέστη, ξέρω πάνω-κάτω πώς νιώθεις. Παρότι εσύ οδηγούσες, τη γλύτωσες με δυο γρατζουνιές, ενώ γι' αυτήν έχει αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση. Η συμβουλή μου είναι η εξής: Η ζωή συνεχίζεται! Κι ας δείχνει δύσκολο στην αρχή».

«Μα, μόλις είπες ότι το πιο πιθανό είναι να ζήσει» είπε μπερδεμένος ο Μπάμπης.

«Εεε... για παν ενδεχόμενο».

«Θάνο, δεν είναι ωραία λόγια αυτά! Όχι τέτοιες μέρες!» είπε ο Ορέστης θυμωμένος και βγήκε από την τουαλέτα, αφήνοντας τους άλλους δύο άνδρες μόνους.

«Μην το παίρνεις προσωπικά, Θάνο» προσπάθησε να τον δικαιολογήσει ο Μπάμπης. «Δεν ήταν καλή η μέρα του μέχρι στιγμής. Νομίζω ότι το ατύχημα τού έχει προκαλέσει PTSD... Αυτό το στρες που έχουν οι στρατιώτες μετά τον πόλεμο;» πρόσθεσε στο τέλος, όταν είδε το απορημένο βλέμμα του Θάνου.

Βέβαια, ο Μπάμπης—αν και δεν ήταν ανόητη η παρατήρησή του—έκανε λάθος. Κάτι άλλο συνέβαινε. Κάτι που οι τρεις άνδρες θα αντιλαμβάνονταν σύντομα.

Ο Ορέστης, μετά το περιστατικό στη σχολή, πήγε σπίτι του και δεν ξαναβγήκε όλη μέρα. Σκεφτόταν διάφορα: λίγο την Αγαθή που χαροπάλευε, λίγο τις παραιθήσεις... Αλλά κι αυτό που είπε ο Θάνος. Μίλησε για την Αγαθή σαν να ήταν τελειωμένη υπόθεση, γεγονός που του δημιούργησε περιέργεια και αγωνία.

Γιατί να πει κάτι τέτοιο;

«Και δε μου λες, από πού τον ξέρεις τον Θάνο; Είχατε σχέση;»

Το γέλιο της γεμίζει το αυτοκίνητο. «Απλώς γνωριζόμαστε καιρό... Οι γονείς μας είναι στην ίδια λέσχη. Γιατί ρωτάς;»

Τα μάτια της γυαλίζουν πονηρά, ώσπου τα τυλίγει ο τρόμος.

«Ορέστη!» ουρλιάζει, καθώς μια μηχανή πέφτει με φόρα πάνω στο παρμπρίζ του αυτοκινήτου.

Γυαλιά παντού και, ύστερα, πόνος αβάσταχτος... σαν ένα μαχαίρι να κόβει το μάτι του στα δύο.

Κάποιος σέρνεται δίπλα του. Η Αγαθή... Νιώθει το άγγιγμά της.

Ανοίγει μια χαραμάδα το ένα του βλέφαρο και τη βλέπει αχνά από πάνω του.

Το πρόσωπό της αιμορραγεί, τα χείλη της τρέμουν.

«Ορέστη...» Τα μάτια της είναι βουρκωμένα. «Είναι γυαλί...» μουρμουρίζει. «Πρέπει...» Η φωνή της σπάει, μα πιέζει τα χείλη της και συνεχίζει: «Συγγνώμη... αυτό θα πονέσει».

Το χέρι της κατευθύνεται στο μάτι του, σε αυτό που τον πονάει φρικτά, και κάτι τραβάει –το γυαλί... είπε «γυαλί»–, προκαλώντας το ουρλιαχτό του. Σφίγγει τα μάτια του και, έπειτα, ακούει τον ψίθυρό της: «Εγώ φταίω, Ορέστη... Άσε με να επανορθώσω».

Το επόμενο που καταφέρνει να διακρίνει είναι λίγες σταγόνες αίμα, οι οποίες τρέχουν από το χέρι της κατευθείαν μέσα στο πονεμένο του μάτι.

Ο Ορέστης ξύπνησε τρομαγμένος μέσα στη νύχτα. Αισθανόταν ακόμη το γυαλί και ασυναίσθητα έπιασε το μάτι του, παρότι ήξερε πως δεν υπήρχε κάτι εκεί. Κάθε νύχτα, μετά το ατύχημα, έβλεπε το ίδιο όνειρο. Και κάθε φορά έμοιαζε τόσο αληθινό. Ήταν μια ανάμνηση σε μορφή εφιάλτη, μα ακόμη δε μπορούσε να καταλάβει τι είχε συμβεί. Γιατί η Αγαθή να ρίξει το αίμα της στην πληγή του; Άσε με να επανορθώσω, του είπε. *Τι εννοούσε, άραγε;*

Ξαφνικά, περίεργοι ήχοι ακούστηκαν από την αποθήκη, η οποία βρισκόταν στην άλλη πλευρά του διαδρόμου. Σηκώθηκε, ταραγμένος ακόμη από το όνειρο, και κατευθύνθηκε προς τα εκεί. Άνοιξε αργά την πόρτα της αποθήκης, αλλά δεν είδε τίποτε άλλο, πέρα από τα πράγματα του παππού του, του Ηρακλή, καθώς εκείνος ήταν ο προηγούμενος ένοικος του διαμερίσματος. Το παλιό του ποδήλατο ήταν στηριγμένο στον αριστερό τοίχο, δίπλα σε μια στοίβα με κιτρινωμένα άλμπουμ φωτογραφιών, ενώ στην άλλη γωνία βρισκόταν μια ελληνική σημαία για τις εθνικές γιορτές. Και στη μέση... το μπουλού.

Το θυμόταν καλά αυτό το μπουλού. Ο παππούς δεν το είχε ανοίξει ποτέ μπροστά τους και, όσες φορές τον ρωτούσαν γι' αυτό, εκείνος τους έλεγε πως είναι γεμάτο παλιοπράγματα, χωρίς καμία ιδιαίτερη σημασία. Ο Ορέστης, παρ' όλα αυτά, πάντα υποψιαζόταν ότι κάτι αλλόκοτο βρισκόταν εκεί μέσα, όπως διαισθανόταν και τώρα πως οι ήχοι είχαν προέλθει από το εσωτερικό του. Όμως, πάντοτε, αργά ή γρήγορα, υπερίσχυε η λογική του.

«Θα τρελαθώ, όπως πάει» μουρμούρισε και έκλεισε την πόρτα.

«Λοιπόν, τι πιστεύεις; Σε διέλυσα ή... σε διέλυσα;» ρώτησε πειρακτικά ο Μπάμπης, ενώ οι δυο τους κατευθύνονταν προς την έξοδο της καφετέριας με ένα ρόφημα ο καθένας.

Είχαν περάσει δύο μέρες και ο Ορέστης είχε πεισθεί να πάει με τον φίλο του για σκοποβολή, με σκοπό να χαλαρώσει.

«Δύσκολη ερώτηση» αποκρίθηκε χαμογελώντας. «Να υποθέσω ότι... με διέλυσες;»

Ο Μπάμπης γέλασε. «Τι περίμενες, ρε Ορέστη; Πού πας, όταν έχεις μπροστά σου την Άννα Κορακάκη?;»

«Την Άννα Κορακάκη, ε;» τον πείραξε με τη σειρά του ο Ορέστης, αλλά ο Μπάμπης δεν πτοήθηκε.

«Τι να κάνουμε; Έτσι είναι, όταν προπονείσαι στη σκοποβολή μια ζωή».

Με το που βγήκαν έξω, όμως, τα χαμόγελα και των δύο ανδρών έσβησαν, καθώς τους είδαν να πλησιάζουν. Ο Μπόρις Λέσεβιτς καταβρόχθιζε λαίμαργα ένα σάντουιτς, ενώ η κοπέλα δίπλα του, η Δώρα Φλωρίδου, του έκανε παρατηρήσεις, κάτι που γινόταν εύκολα αντιληπτό από τον τρόπο που τον κοιτούσε.

Ο Ορέστης πρόσεξε αμέσως την ειρωνεία της σκηνης εκείνης. Ήταν σχεδόν τραγελαφικό ένας άνδρας ψηλός, μουσάτος και ντυμένος στα δερμάτινα να κατσαδιάζεται από τη μικροκαμωμένη κοπέλα του, που ήταν πολύ πιθανό να είχε όμοιο ντύσιμο με την εποχή που πήγαινε στο Δημοτικό.

Αναστέναξε, καθώς θυμήθηκε πώς είχαν γνωριστεί. Η Δώρα και ο Μπόρις ήταν παλιοί φίλοι της Αγαθής –η οποία, μάλιστα, τους είχε συστήσει σ' αυτόν.

Το βλέμμα του, εκείνη τη στιγμή, διασταυρώθηκε με αυτό της Δώρας –ήταν ψυχρό, αλλά όχι εχθρικό. Ο Μπόρις κοίταξε εκεί που κοιτούσε και η κοπέλα του και, τελικά, συνοφρυώθηκε κι εκείνος.

«Γεια σας, παιδιά» είπε ο Ορέστης μελαγχολικά.

«Γεια σου, Ορέστη» απάντησε η Δώρα σε όμοιο τόνο.

«Πώς πάει;» ρώτησε άβολα ο Μπάμπης.

«Ας τα λέμε καλά...» αποκρίθηκε πάλι εκείνη, ενώ ο Μπόρις μετακινούσε αμήχανα το σάντουιτς μέσα στις παλάμες του.

«Πάτε για καφέ;» συνέχισε ο Μπάμπης.

«Ναι... Δηλαδή, όχι ακριβώς... Ο Μπόρις έχει δυσανεξία στην καφεΐνη, γι' αυτό και δεν πλησιάζει οτιδήποτε έχει μέσα καφεΐνη. Εμένα, από την άλλη, δε

2. Ελληνίδα σκοπεύτρια που κατέκτησε το χρυσό μετάλλιο στο πιστόλι των 25μ. στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Ρίο το 2016. Κατέκτησε, επίσης, χάλκινο μετάλλιο στο αεροβόλο πιστόλι των 10μ. στην ίδια διοργάνωση, γράφοντας ιστορία ως η πρώτη Ελληνίδα αθλήτρια που κέρδισε δύο μετάλλια σε μία Ολυμπιάδα.